

Manifest de la Nit de Sant Joan 2013

Bona nit a tothom,

Benvinguts i benvingudes a una Festa de la Nit de Sant Joan més –i ja en van 43–, que celebrem enguany al poble de Sant Josep de sa Talaia, on precisament el 1971 se'n va organitzar la primera. En aquesta festa som aquí tots nosaltres novament per, com va dir el poeta, rebutjar la nit, rebutjar-ne la fosca, rebutjar el domini ombriu, amb el foc, el nostre clar desig, la paraula i la festa.

Enguany, en aquesta Nit de Sant Joan que hem volgut passar junts, no volem parlar de qui encara ens vol fer ser estranys entre nosaltres i a les nostres terres. No volem parlar d'aquells que se sorprenden encara de la nostra força, ànsia i voluntat. No volem parlar d'aquells que, gairebé amb un quart del segle XXI ja mastegat, s'avergonyeixen encara de qui són, d'on viuen o de què parlen.

Ells, que tenen cara, nom, carnet i càrrec... no han de ser els protagonistes aquesta nit, ni cap. Ells, que tenen cara, nom, carnet i càrrec... han de ser espectadors d'un temps decisiu en què la gent que estimam, compartim i treballam el present i el futur cultural i lingüístic de les nostres illes som els protagonistes. Ells han de contemplar, en aquesta nit i en totes, la nostra decisió i el nostre ànim. Han de contemplar aquesta nit, com ahir i com també demà, la nostra gran força i voluntat, no que tenim, sinó que som.

Enguany, com ja sabeu, es commemora el centenari del naixement del nostre poeta més reconegut, Marià Villangómez Llobet, mestre de les lletres catalanes a les Illes i divulgador de la nostra història, cultura i llengua. La seua obra és el manual perfecte de com estimar les nostres terres, com ell mateix definí, el nostre «món romput en illes». Poeta universal, l'obra de Villangómez neix d'aquella gran força i voluntat que també va ser, i que queda en el seus versos, com una lliçó per compartir, donar i creure.

Seu és aquest poema amb què volem acabar aquest manifest, per fer-lo present, a ell també, aquesta nit tan especial i nostra, entre nosaltres:

*Arrelar, com un arbre, dins la terra:
no ser núvol endut d'un poc de vent.
Sobre els camps coneguts de cada dia,
veure un cel favorable i diferent.
Mirar com cau, quotidià, el crepuscle,
cada cop renovant-me el sentiment.
Damunt la terra nostra i estimada,
del cor neixen el pi, l'aire i l'ocell.
El blanc record de la infantesa hi
[sura,
i ha de fer bo, aquest sol, als ossos
[vells.
Vull escoltar-hi aquest parlar que
[arriba
de molt antic als llavis de la gent.
El meu amor, la ferma companyia,
vull somiar-hi, entre la mar i el vent.*

Molts anys i bons als Joans i a les Joanes. Bona nit a tothom i moltes gràcies a tots i a totes, únics i veritaders protagonistes d'aquesta nit de festa, per a la feina de demà.

PEP TONI RAMON FERRER

